Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 6067/19
13.01.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Радојке Маринковић, председника већа, Јелене Тишма-Јовановић и Миње Бикицки, чланова већа, са судским саветником Сандом Грујић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца АА, ... број ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, ради поништаја решења бр. 434-00-00580/2018-39 од 04.03.2019. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.01.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 434-00-00580/2018-39 од 04.03.2019. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, да тужиоцу АА, ... број ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 1.196,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење Града Ниша, Градске управе-Секретаријата за локалну пореску администрацију, број 434-1/2389/2018 од 09.10.2018. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе и то са основом опорезивања: за постављање бандера и самостојећих ормана са опремом за комуналне инсталације, Уп. бр. 352-1/1368-2017-03; Медијана; ГО Медијана; Град Ниш-ормани на Кластеру 9, зона ц, по годишњој цени од 6.205,00 динара, са елементом обрачуна 13 комада, за период од 01.01.2018.-31.12.2018. године, у износу таксе од 80.665,00 динара.

У тужби поднетој препоручено преко поште дана 16.04.2019. године,

тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да одредбе Закона о финансирању локалне самоуправе и Закона о локалној самоуправи не предвиђају овлашћење скупштине општине да доноси акте којима се одређују таксе за трајне телекомуникационе објекте, те да Закон о финансирању локалне самоуправе у члану 15. став 1. тачка 9. предвиђа могућност прописивања локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне свхре, али само могућност. Позива се на мишљење Министарства финансија Републике Србије број: 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године које је изразило врло битан и обавезујући став да се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом (улице, тргови, паркови). Имајући у виду да се ожалбеним решењем локална комунална такса утврђује и наплаћује управо за ову врсту простора тужилац сматра да је очигледно да нема основа за утврђивање ове накнаде. Указује да је Уставни суд Републике Србије по поднетој иницијативи тужиоца за оцену уставности и законитости утврдио да Одлука о локалној комуналној такси и Одлука о измени одлуке о локалној комуналној такси Општине Баточина, Одлука о локалној комуналној такси Општине Лебане као и Одлука о локалној комуналној такси Општине Куршумлија нису у сагласности са законом, јер је утврђено да се постављање телекомуникационих објеката не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе, те прописивање и утврђивање накнаде за коришћење јавних површина за телекомуникационе објекте није у складу са законом. Како се у конкретном случају ради о објектима електронских комуникација који су изграђени на основу грађевинских дозвола и техничких документација, под условима и на начин утврђен Законом о планирању и изградњи, те да се не ради о привременом коришћењу простора на јавним површинама, то тужилац сматра да се постављање ових објеката не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. Са наведених разлога тужилац указује да тужени орган није правилно применио материјално право на основу којег је решења ствар, те да је одлука из тих разлога незаконита. Предлаже да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, а туженог обавеже да му накнади трошкове управног спора, на име судских такси за тужбу и одлуку.

Тужени орган је доставио суду списе предмета управног поступка и одговор на тужбу, у коме наводи да остаје при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд одбије тужбу, као и захтев за накнаду трошкова управног спора.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09), оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа предмета ове управне ствари, Управни суд налази да је тужба основана.

У поступку пред првостепеним органом, утврђена је локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе и то са основом опорезивања: за постављање бандера и самостојећих ормана са опремом за комуналне инсталације, Уп. бр. 352-1/1368-2017-03; Медијана; ГО Медијана; Град Ниш-Ормани на Кластеру 9, зона ц, по годишњој цени од 6.205,00 динара, са елементом обрачуна

13 комада, за период од 01.01.2018.-31.12.2018. године, у износу таксе од 80.665,00 динара. Из списа предмета и образложења оспореног решења произлази да је комунална такса, у конкретном случају, утврђена на основу одредбе члана 15. став 1. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06...96/17) и члана 2. став 1. тачка 4. Одлуке о локалним комуналним таксама (“Службени лист Града Ниша", број 102/14...138/17), односно у складу са Тарифним бројем 4. став 1. тачка 11. Таксене тарифе наведене Одлуке. Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, јер је нашао да је првостепени орган правилно поступио када је донео ожалбено решење. При томе, тужени је имао у виду да образложење ожалбеног решења није у свему сачињено сходно одредбама члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку, јер се у истом првостепени орган позива само на одредбе Закона о финансирању локалне самоуправе и Одлуке о локалним комуналним таксама, а да притом не даје разлоге, нити наводи доказе који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива ожалбеног решења. Међутим, тужени је оценио да ти разлози нису од утицаја на другачије решење пореске управне ствари, па је на основу члана 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 4. Одлуке о локалним комуналним таксама (“Службени лист Града Ниша", број 102/14, 90/15 и 148/16), прописано је да се локалне комуналне таксе уводе за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Одредбом члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06...96/17), прописано је да јединици локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог Закона, одређено је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог Закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга.

Одредбом члана 15. Закона о финансирању локалне саомоуправе, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за истицање фирме на пословном простору (1.), коришћење рекламних паноа, укључујући и истицање и исписивање фирме ван пословног простора на објектима и просторима који припадају јединици локалне самоуправе (коловози, тротоари, зелене површине, бандере и сл.) (2.), држање моторних друмских и прикључних возила, осим пољопривредних возила и машина (3.), коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности (9.), држање средстава за игру ("забавне игре"), коришћење слободних површина за кампове, постављање шатора или друге објекте привременог коришћења (10.), заузеће јавне површине грађевинским

материјалом и за извођење грађевинских радова (16.)

Одредбом члана 2. тачка 6) Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 72/09..145/14), којом је одређено да површина јавне намене јесте простор одређен планским документом за уређење или изградњу објеката јавне намене или јавних површина за које је предвиђено утврђивање јавног интереса, у складу са посебним законом (улице, паркови, тргови и друго). Такође, одредбом члана 2. тачка 26) наведеног Закона одређено да линијски инфраструктурни објекат јесте јавни пут, јавна железничка инфраструктура, електроенергетски вод, нафтовод, продуктовод, гасовод, објекат висинског превоза, линијска инфраструктура елекронских комуникација, водоводна и канализациона инфраструктура и слично, који може бити надземни или подземни, чија изградња је предвиђена одговарајућим планским документом. Грађење наведених објеката врши се на основу грађевинске дозволе и техничке документације, под условима и на начин утврђен Законом о планирању и изградњи.

По оцени суда, неспорно је да тужилац има наведени број постојећих постављених стубова комуналне инфраструктуре и да је за коришћење простора на јавним површинама, сагласно одредби члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 2. тачка 4. Одлуке о локалним комуналним таксама, на идентичан начин прописана обавеза плаћања локалне комуналне таксе, те да се, према Тарифном бр. 4 став 1. тачка 11. Тарифе локалних комуналних такси, локална комунална такса утврђује по 1м2 коришћеног простора у дневном износу и то за коришћење простора на јавним површинама за постављање стубова и самостојећих ормара са опремом за комуналне инсталације 17 динара по комаду дневно.

Код оваквог стања ствари, суд налази да је првостепени орган пропустио да наведе разлоге, а то не чини ни тужени орган у оспореном решењу, због којих тужиоцу одређује локалну комуналну таксу за коришћење на јавним површинама према броју постављених стубова, а не за заузету јавну површину, како је то прописано одредбама члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 2. тачка 4. Одлуке о локалним комуналним таксама, при чему је тужилац у пријави навео да се ради о заузећу јавне површине у површини од 0,6м2 по комаду.

Како тужени за образложење своје одлуке није навео јасне разлоге, с обзиром на одредбе прописа, које је применио, то је, по оцени суда, доношењем оспореног решења повредио правила управног поступка из одредбе члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/16), према коме образложење решења мора да садржи разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на одлуку из диспозитива.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредби члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на

основу одредби чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20), које се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а које је суд према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС”, број 28/94...95/18), одредио на име таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 806,00 динара, због чега је досудио тужиоцу трошкове управног спора, у укупном износу од 1.196,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 13.01.2022. године, 15 У 6067/19

Записничар **Председник већа – судија**
Санда Грујић,с.р. **Радојка Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JJ